

Веднажъ Заю-Баю седѣлъ скритъ въ единъ храстъ и дрѣмѣлъ на слънце. Както си седѣлъ, на носа му капнала една гореща капка.

— Брей, започнаха да ваятъ и горещи дъждове! — рекълъ си Заю-Баю. Отъ день на день по тежко се живѣе!

Въ това време изпращѣло едно клонче надъ главата му. Трепналъ Заю-Баю и погледналъ нагоре. Гледа, една катеричка седи на клонче и плаче.

— Ти ли си била, мари сестричке? Защо не ми кажешъ, ами сърдцето ми се преобърна! Защо хленчишь, да не си се убола на нѣкое трънче?

— Не съмъ се убола на никакво трънче, — отговорила катеричката, — ами синътъ на горския пазачъ хвана сестра ми и я затвори у дома си въ клетка. Сега нѣма съ кого да си играя. — И катеричката пакъ заплакала.

— Е, сестричке, моля ти се, недей плака! Като те гледамъ, сърдцето ми се кжса!

— Зайо-Баю, — извикала катеричката, — ако искашь да не

плача, освободи сестричката ми!

— Че кжде мога азъ такова нѣщо! — отговорилъ Заю-Баю. — Синътъ на пазача има пушка, а азъ нѣмамъ пушка.

— Само пушка ли ти трѣбва? Това е лесно! На ти тоя орѣхъ. На края на гората живѣе едно джудже. То много обича орѣхи. Занеси му този и то ще ти даде пушка.

Взель Заю-Баю орѣха и отишелъ на края на гората. Гледа предъ една хралупа седи едно джудже съ дълга брада и въ ржката си държи тежъкъ чукъ.

— А, — рекълъ си Заю-Баю, — не ми харесва тоя приятель. Какъвто чукъ държи, веднажъ да ме тупне, отидохъ! По-добре да си ида.

Тръгналъ Заю-Баю да си върви, но като си спомнилъ за сълзитъ на катеричката, дожалѣло му, спрѣлъ се и извикалъ:

— Ей, джудже, да ти дамъ тоя орѣхъ, ще ми дадешъ ли за него една пушка? Трѣбва ми да спася една затворница!

— Ще ти дамъ! — отговорило джуджето.